

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Az E. M. K. E. brassó-, kis- és nagy-küküllőmegyei választmányának hivatalos közlönye.

A brassói és erzsébetvárosi kir. törvényszékek s ezekhez tartozó brassói, fogarasi, hosszufalusi és zernesti, dicső-szentmártoni, erzsébetvárosi, hosszu-aszói, kőhalmi, megyesi, nagy-sinkai, segesvári és szent-ágothai kir. járásbírók hivatalos hirdetője.

MÉGJELENIK HETENKINT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

SZERKESZTŐSÉG:

Brassó, Cséregpiac 148 sz., I. emelet, hol a szerkesztő naponként 4-5 óra között található. Kis-Küküllőmegyét érdeklő közlemények Gyöngyösi István szerkesztőhöz Dicső-Szent-Mártonba küldendők.

Kéziratok vissza nem adatnak.

KIADÓ-HIVATAL

Alexi könyvnyomdája, Színház-utca 95. szám, hova az előfizetési és hirdetési díjak bérmentve küldendők.

Hirdetések és Nyílt-tér előre fizetendő.

ELŐFIZETÉSI ÁR

helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve. Egész évre 7 frt, fél évre 3 frt 50 kr, negyed évre 1 frt 80 kr. Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:

4 hasábos garmond-sor vagy annak helye 5 kr. (1-10 sor 50 kr.) Nagyobb és többszöri hirdetéseknek kedvezmény. Minden egyes hirdetés után még külön 30 kr. bélyeg-díj fizetendő. Nyílttéri közlemény sora 10 kr.

HIRDETÉSEK FELVETÉSE:

Brassóban a kiadóhivatalban. Budapestben, Lang Lipót, Haasestein és Vogler (Jaulus), Dukes és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát. Bécsben: Daube G. L. és társa Haasensteint és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik Oppelik Alajos, Dukes M.; Berlinben: Rudolf Mosse. Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetés-irodájában.

Si tacuisses . . .

A „Kronstädter Zeitung“ szerdai (szept. 17-iki) száma a helyzetről vezércikkkel és túláradó bölcsességeit a következő sorokkal vezeti be: „Der Empfang, den der König — denn von einem Kaiser will man in Ungarn nichts wissen — . . .“ stb., azaz: a király fogadtatása — mert császárról Magyarországon mitsem akarnak tudni — stb.

Legyen szabad tisztelt lapársunk e velős nyilatkozatát, mely minden rövidsége mellett, szerzőjének alapos készülségét s egyúttal elméleti gazdagságát is elárulja, kissé megbeszélünk.

Nem akarunk előadást tartani az alkotmánytanból, csupán azt tanácsolnók a „Kr. Ztg.“ tisztelt szerkesztőségének s fentartó bizottságának (a cikk ugyanis aláírás nélkül, tehát a keblől műhelyből került ki), vegyenek kezükbe egy elerni iskolai tankönyvet és olvassák el, hogy Magyarország a Krisztus urunk utáni 1000-ik évtől kezdve királyság s uralkodói a királyi címet viselik.

Magyarország királyai közül sokan viselték a császári címet is; az első Zsigmond volt, ki 1387 óta magyar király, 1410-ben választott meg német császárnak is, — de ez által Magyarország nem lett császárság és Zsigmond magyar király nem lett magyar császár.

1526 óta Magyarországon mindig oly király uralkodott, ki a magyar királyi korona mellett római, vagy német, utóbb osztrák császári koronát is viselt (Mária Terézia királynőnk kivételével), de azért Magyarország újból nem lett császárság s fejedelme, mint Magyarország uralkodója, mindig a király címet viselte.

Ha a „Kr. Ztg.“ cikkírója ennek jogosultsága és valódiságában kételkednék, becse tanulmányozásába ajánljuk a pragmatica sanctiont s az 1867-iki kiegyezés szövegét, melyet ugyancsak minden tisztességes történelmi tankönyvben megtalálhat. Persze, némely száz középiskolákban használt tankönyvet, olyat például,

mint a milyenből az idézett cikk írója meríthette alkotmányi ismereteit, nem szabad elővennie. Ezek a tankönyvek részletesen tárgyalják a II. Géza király, Zsigmond s nem tudjuk még ki által állítólag kiállított, de azóta fájdalom, elveszett privilegium-okmányokat s azoknak, az ő historikusai által supponált tartalmát s e fontos akták tanulmánya természetesen annyi időt vesz igénybe, hogy nem csodálkozhatunk, ha annak tanítására nem jut idő: Magyarország uralkodója király-e, vagy császár?

Ezt nem tudni, bizonyára nagy bölcsesség. Most pedig térjünk át az elméleti gazdagságra.

Hazánk ama királyai között, kik egyúttal német birodalmi császárok voltak, valának többben, kik Magyarországot be akarták olvasztani az osztrák tartományok közé, kik Magyarországot állami önállóságát meg akarták semmisíteni. Csak I. Lipótot s II. Józsefet említjük. Magyarország a török háborúk után gyöngy volt, de nemzeti önérzete akkor is oly erős, vagy hogy egy ujabbkori kifejezést használjunk: a magyar állameszme oly erős gyökeret vert már, hogy a külső kedvező viszonyok dacára sem volt amaz uralkodók szándékának megvalósítása lehetséges. Az egész nemzet ellentállott s ama szándékot meghiusította.

Ezen az egész világtörténelemben páratlan küzdelem közel 300 évig tartott s véget ért 1867-tel.

Szász testvéreink, igaz, nem osztoznak e küzdelem dicsőségében; ők, mint a minap a „Kr. Ztg.“ egy — kivételesen — tárgyilagosan hű cikkírója is bevallotta, nem azt nézték: a küzdő felek melyike képviseli az igaz ügyet, de azt, hogy melyik az erősebb s azért nem a magyar nemzettel, de annak ellenfelével, ha úgy tetszik, a császáriakkal tartottak, ők mindig „gutgesinnt“-ek voltak. Azonban alaposan elszámították magukat, mert az igazság diadal-maskodott s nekik csak tiszta erkölcsi elveik dicső emléke jutott osztályrészül.

Az idő nagyot fordult, de a szászok —

legalább szövivőik — a régi maradtak. Még reménykednek: hátha mégis! . . . Hátha dicső apáink, kik mindenesetre okosabbak voltak nálunknál, még sem számították el a dolgot! . . . És okvetetlenkednek tovább.

Egyszer talán ellentétnek látszatott a magyar nemzeti érzelmek a dynastikus érzülettel, bár a magyar e kettőt mindig meg tudta egyeztetni s loyális alattvalója tudott lenni még azon fejedelemnek is, ki jogait megtámadta. Talált törvényes módot arra, hogy jogait megvédje s azért a szent és sérthetetlen koronás fejedelemnek, ki ellen azokat védé, mégis az őt megillető hódolat- és tisztelettel adózott.

A magyar nemzet ma, dicsőségesen uralkodó fejedelmét a legalkotmányosabb király nevével ruházta fel s ha dynastikus érzület és hazafiság valaha congruens fogalmak lehettek, úgy ma azok; csak mosolyogni tudunk, ha valaki hazafiság helyett, császárkodva akar dynastikus érzelmeket fittogtatni.

A századok ama kokettirozása a császári címmel, melylyel lapjaik hasábjain minduntalan találkozunk, igen veszedelmes s nem egyeztethető meg egykönnyen a nagy-szebeni program ama ünnepélyes kijelentésével, hogy a magyar állameszme feltétlenül hűvei! Nem akarjuk az ügyet tovább bolygatni s nem kutatjuk, vajjon ez nem egy bennünk még mindig élő reménykedés nyilvánulása-e, mely a hazafiság fogalmával sokkal kevésbé rokon, mint annak ellenkezőjével? Az „Ungar“ és „Magyar“ szellemes megkülönböztetése, melyet következetesen alkalmaznak s mely, ha soha oly bátran nem mondják is ki, mint tette a minap a „Gazeta“, nem egyéb, mint leplezett megtagadása annak, hogy ez állam, magyar állam, melyet a magyarok 1000 évvel ezelőtt megalapítottak, mely pedig legkevésbé sem szűnt meg magyar állam lenni az által, hogy szabadulni s — a mint látszik — túlhajtott vendégszeretettel pár évszázad múlva a szászokat no meg a románokat is befogadta egyenjogú

A „BRASSÓ“ TÁRCZÁJA.

Visszaemlékezés a szegedi vésznapokra.

(Egy szemtanú élményei.)

(A „Brassó“ eredeti tárczája.)

(Folytatás.)

Talán mondanom sem kell, hogy teljesen kimerülve tértünk éjjeli tanyánkra. A városház nagy termében, mely teljesen megtelt menekültekkel, találunk egy félreeső zugot, hol néhány órára lepihenjünk. Mászóköteleinket s a széles kender övet leoldva, vánk gyanánt fejkünk alá fektettük s a padlón végignyúlva, csakhamar mély álomba merültünk.

A hajnal már ismét talpon talált bennünket s néhány szelet avas szalonával és egy-két korty Tiszavízzel — úgy a hogy — megbékítve gyomrunkat, újból nekiláttunk a munkának.

Még mielőtt e napi teendőink dolgában megállapodtunk volna, valami kóbor halász hírvél hozta, hogy az alföldi fumei vasút harmadik őrházának padlásán egy vasúti mérnök tizenhét munkással halálos szorultságban van, nemcsak, mert már több mint 24 órája minden eleség híján vannak, hanem mert az őrház falát a víz alámosta s az épület összeomlással fenyeget. Elhatároztuk tehát, hogy egy nagy csolnakkal, melyet a városház udvarán pillantottunk meg, haladéktalanul segítségükre sietünk. Beleültettem hat

emberemet, meghúztuk az evezőket s gyors ütemben siettünk a város utcáin keresztül az őrház felé.

Komor fellegek takarták az eget, metsző szél sivatott az összedült házak kuszált szarufái között, melyek a romok alatt sírjukat talált embertársaink gyászos fejfái gyanánt meredtek ki a vízből. Itt-ott egy halálküzdelemtől eltorzult arc szegze reánk megügesedett tekintetét; egyesek a kétségbeesés erőfeszítésével kulesoltákmegát a kiálló gerendákat, de mielőtt oda érhetünk volna, megázott a kéz dermedt szorítása s birtokosa zajtalan belemerült a szennyes habokba, melyek némán csapódtak össze a jeltelen sír fölött.

Ilyen vérfagyaló jelenetek között fásult lélekkel jár-ke az ember; sokkal nagyobb a látvány isszonya, semhogy a részvét, a bánat szelid érzelmei gyökeret verhetnének a megsibbadt agyban.

Az elérhetőket kimentettük s evezünk tovább. Egy félóra múlva kiértünk a sík áradásra s találmra nekivágtunk a beláthatatlan víztömegnek, a merre az őrházat gondoltuk. Kis idő alatt nagyot haladtunk, habár az erős szél nem volt előnyünkre s a megerőltetett evezést nem szokott tenyereink, számos sebből vérzettek. E közben a szél valóságos orkánná fajult; habfodrok és tajtékzó csíkok kavargtak a hullámok hátán, mint mikor a haragos mén rázza sörényét s nem egy hideg hullám csapott át a csónak peremén. Össze kellett szedni minden erőnket, hogy fel ne bo-

ruljunk, haladásról pedig szó sem volt többé, mert minden evezősapás kárba veszett s kitűzött célunk helyett visszafelé hajtott az ár. Nagy terhünkre voltak az útközben kimentettek is, mert a csónak fenekén összekuporodva, kétségbeesve rimádkodtak, hogy térjünk vissza, különben mindnyájan beleveszünk. — Úgy hiszem, csak az ő unszolásukra tértünk vissza, habár magunk is beláttuk a küzdelem céltalanságát, főleg a mióta az ár egy ízben úgy odavágt a csónakunkat egy szélmalom falához, hogy minden ízében megroppant. Visszafelé vettük tehát utunkat s egy órai evezés után a szilárdan álló városházán biztos föld alá juttattuk embereinket.

A sík áradáson nem boldogulván, egész délután a város területén czirkáltunk s főleg a téglagyárból sok embert szállítottunk szárazra. Szeret számát sem tudom ama sok hajmeresztő epizódnak, mely e közben előadódott, de egynéhány még élénken megmaradt emlékezetemben. Még ma is magam előtt látom azt a tisztas ősz asszonyt, a ki egy csinos ház második emeletéből összekulesolt kézzel könyörgött segítségért. Mellette angyalarcu ifjú lány tekintett ki az ablakon, nem szólt, vagy talán nem tudott már, hanem csüggedt, bánatos tekintetében egy világ fájdalom tükröződött. Szó nélkül megállapodtunk az ablak alatt; a víz az első emeletig ért, nem voltunk messze hozzájuk. Felhajtottam kibontott kötelem végét s mikor az ablakfájához volt erősítve, felkúsztam

polgártársakul. E szavakkal való szellemeskedés gonosz játék, s azt nem képes egyensúlyozni holmi nagy-szebeni hivatalos nyilatkozat. Ha a szász nép kijelenti, hogy a magyar állameszmét elismeri, akkor közegei, sajtója ne izgassanak ellene, mert akkor reakényszerítenek bennünket, hogy az egyik fél őszinteségében kételkedjünk.

A szóban forgó cikk szerzője azonban más tekintetben is messze esik az igazságtól, mert a magyar ember igenis hogy elismeri királyának császári méltóságát, sőt czimzésében mindenütt a Magyarország apostoli királya cím elébe helyezi nemcsak az Austria császára, de Csehország királya s még egész sor czimet és nagy szerényen csak a végére teszi oda: és Magyarország, Horvát-, Dalmát- és Tótország apostoli királya. A dolog valója azonban az, hogy a szász nép nagyragú vezérei ezt nem akarják tudni, mert például a „Kronstädter Kalender“ genealogiai része is csak 1890-iki, 51-ik évfolyamában alkalmazza a magyar királynak az 1867-iki kiegyezés által megállapított czimét, addig Magyarországot Csehországgal egyenrangú koronatarománynak tekintette. Ugy mondják, 1890-ben sem tette egészen jószántából, de azért, mert az államügyészszel fenyegették!...

A porosz beszélhet akár királyáról, akár császájáról, a magyar azt nem teheti, mert neki csak királya van, a ki ugyan császár is egyuttal, de nem az ő császára. Ám azért a magyar jobban szereti nemcsak hazáját, de királyát, is, mint azok, kik ezt illoyalitásként merészlik a magyarnak szemére vetni!

Belföld.

A székelyhidi hadgyakorlat véget ért. F. 16-án tartották Ér-Olaszi környékén az utolsó gyakorlatot, mely egyfelől az erők ügyes szétosztása s az azoknak egyidejű előnyomulásával keresztülvitt támadás, másfelől egy erődítvényhez hasonló, stratégiailag kitűnően választott pontnak pompás védelme által nagyon jól sikerült. Gyakorlat befejeztével Kis-Albert-tanya közelében gyűltek össze az összes főherczegek, a fővezetőség tagjai, a döntnökök s az összes önálló csapatparancsnokok, mire ő felsége hosszabb beszédet intézett hozzájuk, melyben úgy a közös hadseregrebeliek, mint a honvédek kiképezetése, kitartása és magatartása felől „feltétlen dicsérrel és elismeréssel“ nyilatkozott. — Ő felsége Albrecht és József főherczegekhez köszönő iratot intézett s még az nap este Boroszlóba utazott, hogy a német császárral találkozzék.

Ugron Gábor gyomai beszéde még mindig élénken foglalkoztatja a sajtót. Úgy tűnik fel, hogy a 49-esek most teljesen le vannak szerelve a közvélemény előtt — Ugron legalább egyiket a másik után iparkodik letenni a sárba. Furesza színben mutatta

rajta és a két hölgyet egymás után bocsátottam le csónakunkba. Alig értem le magam is, evezőinket alig merítettünk néhányszor a vízbe, mikor iszonyú ropogás, csattogás támad, csónakunk fel s alá hánnyodik s mi sűrű porfelhőben úszunk és csak annak eloszoltával láttuk megdöbbenve, hogy a ház nincs többé, — közvetlen mellettünk roppant össze egész homlokzata. Máskor egy bolthajtásos kapu alatt, hanyattfekve eveztünk be az udvarra, minthogy segélykiáltás hangzott ki belőle. Még nem is tájékozódhattunk a hang eredete felől, mikor a bolthajtásos épületrész bezuhant s mi egy öreg úrral csónakunkban immár szabadon evezhettünk el a romok fölött.

Igy telt el szegedi tartózkodásunk második napja s öreg este volt, mikor elesigázva, agyonfázva s kiéhezve, a városházán lévő zugocskánkat újból elfoglaltuk. Ennünk nem volt mit s így végigfeküve a padlón, csakhamar zsidbadt álomba merültünk.

Nehéz álmomból — úgy éjfél tájban — erőszakos rázás riasztott fel. Parancsnokunk s testi-lelki barátom térdelt mellettem, ő költögetett ilyen gyöngéden. „Kelj fel szaporán — mondá — Hadsí kapitány megérkezett a matrózokkal s ki akar menni az őrházban rekedt mérnökért; az éj sötét, két fáklyatartóra van szüksége. A fiúk félig meg vannak halva, lelketlenség volna őket zavarni.“ „Úgy? hát engem, ki alig birom tagjaimat mozgatni, ereimben mintha ólom keringene s mindkét tenyeremen csak az eleven hús van meg, engem persze nem lelket-

be Eötvös Károlyt (vagy mint ő nevezé, a „nagykőrösi elefánt“-ot), ki — szerinte — eleinte dühös híve volt a 67-iki kiegyezésnek, 75-ben örvendő írta Deáknak, hogy napról-napra fogynak a szélsőbaliak, 83-ban lándzsát tört a personal-unió mellett s most küzdelemre kél a 49-esek érdekében.

Ugron bizonyára jól teszi, hogy ily kiméletlenül purifikál, noha majd ezután válik meg: mind tiszta arany-e, a mit a párt Coriolanusa az eddigi iszapból felszínre hozott, mert az Eötvös válasza erősen megnyirbálja a hős „zászlótartó“ nymbusát, ki a honossági kérdésben az obstructió alkalmazását ajánlotta s igazi székely fufanggal mégis ki tudta eszelni a módját, mikép maradhat „szűzen“ mellette.

A fúzió szele mind érezhetőbben lengedez. Már Bujanovics Sándor, Eperjes város ellenzéki képviselője is lehetségesnek tartja, hogy „ha a kormány által igert reformok megvalósíttatnak, az ellenzéki párt további különállása szükségtelenné válik.“

A városi képviselő testület f. hó 17-én és 18-án tartott ülése.

Miután az elnök néhány kevésbé fontos ügyet terjesztett elő, Hubbes János interpellál a helyi érdekű vasútnál alkalmazott átjárók tárgyában, melyek szerinte nagyon meredek.

Erre a napirenden álló tárgyak megbeszélése vette kezdetét.

A zajzoni lobogó melletti rétek s a zajzoni Feketehegy körüli telkek megvásárlása iránt beadott indítványok, minthogy a tagok nem jelentek meg határozatképes számmal, elnapoltatnak. Ugyanazon okból elnapoltatik Puscariu János lovag kuriai bíró, egy Törösvárt megvásárlandó városi telket illetőleg beadott ajánlata.

A Zajzon fürdőhely fejlesztését célzó javaslatok kidolgozásával megbízott bizottságba közfelkiáltással: Fabricius K., Hubbes J., Lengeru J., Puscariu J. s Alesius Oszkár városi tanácsos küldettek ki.

A vízi bizottság s a városi tanács előterjesztéseket tett az új forrásvezeték dolgában s minthogy egy tag a forrásvezeték azzal az indokolással, hogy a fennálló vízvezeték, a Bolgárszeg szivattyukútjai és forrásai 50.000 ember számára is elegendő vizet nyújtanak, fölöslegesnek tartá, — ennek révén egy óránál tovább tartó felesleges vita fejlődött, melynek befejeztével következő határozatokat fogadta el a gyűlés:

1. A városi építészeti hivatal utasíttatja, hogy a Czenk körül vezetendő vízvezeték, (mely a belvárost, Ó-Brassót s a Bolonyát fogja ellátni), továbbá a Teju-, Ördög- és más kifogástalan források összefoglalásával, a Bolgárszeg számára készíttendő vízvezeték költségvetését és részletes terveit mielőbb mutassa be.

2. Utasíttatja a városi építészeti hivatal, hogy egyuttal a Bolgárszegben 15 év előtt lerakott agyagvezeték átalakítása tervét és költségvetését is mielőbb készíttse el, hogy addig is, míg a Bolgárszeg számára

lenség felköltetni? — felelém nagy zsémbesen, de már akkor kezdtem czihelődni s néhány percz mulva Zs. barátommal egyutt a csónakban ültem, melyet 18 matróz pompás ütemben hajtott ki a városháza udvaráról. Gyönyörűen eveztek a fiúk; meglátszott rajtuk, hogy nem szárazföldi patkányok. Látni ugyan a két fáklya tüznél sem lehetett semmit, de az egy-ütemű, erőteljes loccsanás elárulta, hogy mester kezében van a szerszám.

Kiértünk a városból s az áradás ama részén, mely a Rókus városrész mögött terült el, haladtunk az őrház felé. A szél még mindig járta a boszorkánytáncot, sűrű dara csapódott szemünk közé s miután előbb az egyik, utána nemsokára a másik fáklya sietett szeméit behúyni, csakhamar teljes sötétségben maradtunk. A kapitány erőszakoskodott, sötétben is minden áron ki akart oda jutni s az alsóbb és felsőbb rangú szentekkel oly kedélyes, perze csak egyoldalulag folytatott párbeszédbe elegyedett, hogy csupa gyönyörűség volt hallgatni. Ezek azonban odafenn biztosan ismerték a vén kópét s hirtelen olyan esővel vegyes fuvalatot zuditottak reánk, hogy csónakunk ijedtében csaknem a vén kópét s minthogy a számadást esetleg mi, ártatlanok fizethettük volna meg, nagyon örültünk, hogy végre nagy bosszusau hazafelé vezényelte a csónakot; legalább pihenhetünk egy kissé.

(Folytatása következik.)

tervezett új vízvezeték létesül, jó ivóvízzel legyen ellátható.

3. Felhatalmaztatik a városi tanács, hogy e tervek megkésztésének költségeire s a városi mérnök, esetleges uti költségeire a városi pénztárból 2000 frtig terjedő összeget vehessen át, mely azonban a beruházásokra felveendő városi kölcsönből vissza lesz fizetendő.

Az egy vagy két millió frtnyi kölcsön fölvételének ügye, úgy a beruházások megállapítása, valamint a kölcsön visszafizetési módzatainak tekintetéből egy kilencz tagu bizottsághoz utasíttatik.

Másfél órai vita folyt a Várhegy alatti tér mikénti felhasználása s a városi vígadó építőhelyének kijelölése felől, a határozat hozatal azonban másnapra halasztatott.

A városi képviselő testület f. hó 18-án folytatta tanácskozásait s a már évtizedek óta tervezett városi vígadó építkezési helyeül, minden körülmény beható megfontolása után: a Kapu-utca előtt, a Vasút-utca és Kút-utca között fekvő parkirozott terület szemelte ki.

Határozatba ment tovább, hogy a Várhegynek a Várhegy sor s az Ó-Brassót-Bolonyával összekötendő új kocsit út által határolt lejtője öt nyaraló s egy parkhelyre osztatik. Nyaralóknak való telkek fognak kimérteni a bolonyai Kút-utca felé vezető kocsit mentén is, hogy a minden idegen és idevaló szemét sértő Czigánysor elfödessék. A Várhegy s az alsó sétatér között fekvő vásártér szabályozása felől a városi tanács legközelebb javaslatot fog benyújtani.

A Kapu-utca és Fekete-utca között fekvő épületek tekintetében abban állapodott meg a gyűlés, hogy ezeket csak akkor fogja áruba bocsátani, ha a városi épületraktár más alkalmas helyen lesz elhelyezhető s a Kórház-utca a városi körfal lebontása után megnyílt.

Ezek kapcsán Dr. Baiulescu G., Alesius Oszkár városi tanácsos, Binder F., Fabricius Károly és Pellionis F. urakból álló ötös bizottság küldetett ki, ki, hogy más helyt is alkalmas nyaraló telkeket keresvén, a nyaralók mikénti felépítése tárgyában javaslatot tegyen.

Az 1889-iki költségvetés egyes túllépett tételeire nézve a fölmentvény megadatott.

Szabady József adóhivatali irodatiszt nyugdíjkérvénye helybenhagyatott, ellenben Kluschka Ch. faraktáros özvegyének hasonló folyamodványa elutasíttatott.

A városi tisztviselők és szolgák nyugdíjalapja fölött örökös állandó bizottság tagjaivá: Lengeru J., Maager J., és Prentner J. választattak meg.

A bolonyai külváros Czigónia nevű részének háztulajdonosai e házcsoporthoz nevének megváltoztatását kérelmezték, kérelmük azonban indokolatlannak találtatván, rövid és helyenkint derült vita után, elvetetett.

A törösvári malmok f. óvi. jul. 22-én megtartott árlejtésére beérkezett legjobb ajánlatokat a gyűlés jóváhagyta. Az Árvaház-utcai malom azonban nem találván bérlőre, kéz alatt fog kiadatni.

A bolonyai Kőbánya-utczában létesíttendő vízvezető és leveztető csatorna készítésére az 1891-iki költségvetésbe 110 frt fog beillosztetni.

Az idegenforgalom közgazdasági jelentőségének kellő méltatása hozta magával, hogy a tanács ajánlatára, az idegenforgalom fejlesztése céljából idegenforgalmi iroda létesítését határozták el, melynek költségei évi 1000 frtban állapíttattak meg. Egyuttal utasította a gyűlés a városi tanácsot, hogy a tervbe vett idegenforgalmi bizottság számára munkatervet készítsen s erről a legközelebbi ülésen tegyen jelentést.

Ezzel a gyűlés véget ért.

Román lapszemle.

Segít a „Gazeta“ a „Tribuná“-nak. A „Tr.“ sajtóperében tartott beszédek és így a királyi ügyészt is egész terjedelmében hozza; sőt Makaveiu páternek is kedvében jártak, mert szó szerint hozták védbeszédét. A páter igyekezett megmutatni, hogy ő a naszódai volt határőrök ivadáka, a kik 1848-ban a trónt és a hazát védelmezték, tehát ő sem nem áruló, sem nem izgató. Az eredményt már tudjuk. Megtanulhatta páter Makaveiu is, hogy forró tál a magas politika, nem eszélyes belenyúlni. Néhai Orbán Balázs abban a kitüntetésben részesült a „Gaz.“ részéről, hogy Tordáról írt művének czímét magyar nyelven hozza és ismerteti. Azt mondanunk sem kell hogy mind az, a mit Orbán Balázs a tordai és környékbeli románokról írt, nem nyerte meg a „Gazeta“ tetszését. Tudva van, hogy Orbán Balázs nagyon

szókimondó ember volt. A tordai és környékbeli románokon kívül a cseheknek is kijut egy vezércikk-kecske. Ott, hol nemzetiségi heccről van szó, mindenütt megtaláljuk a „Gazetát”. Izlés dolga, azért nem is untatjuk vele olvasóinkat. Érdekesebb, hogy még Baross miniszternek a székelyek ügyében Posta főispánhoz intézett levelét is meglátta. Jól tette és még helyesebben azt, hogy a nagyhangú szóvirágoktól ez egyszer tartózkodott. Általában úgy észleljük a „Gazetán”, hogy a sajtópörnek meg volt rája a kellő hatása, — legalább egy rövid időre. Tőle függ, hogy e mérsékelt hangot továbbra is megtartsa. A szebeni „Telegraful” elragadtatással ír a románoknak az uralkodóház iránt való rendületlen hűségéről azon alkalmából, hogy Román Miron N.-Váradon ő felségénél tisztelgett. „A románok izmos karjai mindig készen állottak a trón védelmére és a román ifjak mellei mindig készen állanak felfogni az ellenség golyóit.” Tudja és tudnia kell, hogy mint nemzeti egyháznak erősen kell nemzetiségéhez ragaszkodnia, mert az egyház és ennek fiai között szoros összeköttetésnek kell lenni és a keresztényi érzelmek mellett, a nemzeti érzelmek is ápolni kötelesek. Ez mind szép, de még hozzá kellett volna tenni, hogy a románok a politikai magyar nemzet kiegészítő részét képezik, tehát a román nyelv mellett lelkesedniük kell a magyar állam nyelveért is, mert ez a románok hazafiságának legfőbb ismertető jele.

Czenkalji.

NAPI HIREK.

Felhívás. Holnap, f. hó 21-én d. e. 11 órakor az „Európa” szálló nagy termében tartatik meg a létesítendő magyar tornaegyesület alakuló gyűlése, mire az érdeklődők figyelmét ezennel újból felhívjuk.

Kinevezés. Jakab Alajos brassói kir. törv. írnokot a m. kir. igazságügyminister segéd telekkönyvvezetőnek nevezte ki Brassóba.

Meghívó. Hétfőn este 8 órakor a „Brassói Magyar Dalárdának” rendkívüli közgyűlése lesz az egy-let helyiségében, melynek tárgyát a megüresült tisztviselői helyek betöltése s egyéb sürgős teendők megbeszélése fogja képezni. A közgyűlésre az egy-let pártoló és működő tagjait meghívja az elnökség.

Hangverseny. F. hó 20-án (szombaton) a „Hotel Central Nr. 1” nagy termében nagyon érdekesnek ígérkező hangversenyt tartanak. Burada T. Tivadar, a jassyi zeneconservatorium tanára, Popovici Heléna kisasszony, a párisi zeneconservatorium végzett növendéke s Lassel Rudolf tanár és karvezető közreműködése mellett: Ghys, Mayerber, Wienowski, Porumbescu, Scheletti, Renard, Kontski, Verdi és Burada legkiválóbb szerzeményeivel fognak a nyilvánosság elé lépni.

Jegyek Zeidner H. és Ciurcu M. könyvkereskedéseiben s este a pénztárnál kaphatók. A hangverseny kezdete esteli 8 óra.

Heszhaier-Popper hangverseny. Csütörtökön f. hó 25-én estéli 8 órakor tartják meg, a már több ízben jelzett hangversenyt, melynek sokat ígérő programját lapunk jövő számában hozzuk. Jegyek (körszék 1 frt. 20 kr., ülőhely 80 kr., karzat 60 kr., állóhely 50 kr.) Zeidner H. könyvkereskedésében folyton kaphatók.

Városi zenekarunk vendégzereplésén. Bukarestben vendégzereplő városi zenekarunk felől az ott megjelenő „Bukarester Tagblatt” rendkívül hízegző módon nyilatkozik. Büszké, vagyunk a bókra s idézzük az ismertetés lényegét: „A zenekar nem első-rangu erő — talán sólisták — által, hanem összjátéka által tűnik ki, melyet csak aprólékos, szeretetteljes tanulmány által lehet elérni. A 27 tagból álló zenekar, úgy a fuvó, mint a vonó hangszerek kezelésében egyaránt derék; minden darabot tökéletes technikával és tisztasággal, a szerző szellemében adnak elő s ez az egész titka annak, a miért a zenészek e kiváló csapatjának Brassótól Bécsig nincs párja”. Jól esik az elismerés e meleg hangját hallanunk, mert városi zenekarunk belső értékét mi magunk is teljesen méltányoljuk, ám nem hallgathatjuk el, hogy Brassó és Bécs között van egy város, melyről, lehet nem tudnak a Dimbovieza partján, de mely fölött talán még sem lehet csak úgy elsiklanunk, ha városi zenekarunk pártját keressük.

Csodabogár. Egy helybeli tisztességes csizmadiaester névjegyét küldötték be hozzánk, melyen ez a világhasogató cím pompázik: „N. N. m. kir. ipar és kereskedelmi ülnök.” Ez csaknem olyan cím, mint lehetne például: „N. N. magyar királyi szabad-újsós és szétlő.”

Magyarok a pápánál. Egyik barátunk beszéli, hogy egy ízben ő kísérte volt a hercegprimást Rómába, ki a pápa elé ment. Barátunknak is hő óhaját képezte színről-színre láthatni a kereszténység fejét.

Utközben a hercegprimás gyakran kérdezősködött viszonyai felől s többi közt azt is megtudakolta, hogy hány gyereke van?

— Hat.

— Épen elég, hogy az ember megháromszorozza magát; önmagát és az asszonyt. A világot nem szabad kihalni hagyni.

Bent a Vatikán elfogadó termében megjelent a pápa s a magyar kardinális is kíséretében volt. Egy-egy kérdést intézett az összegyűlteknél mindenikéhez s már épen földink felé közelgett, midőn egy öreg német eléje áll.

A pápa előbb azt szólította meg:

— Van családod?

— Meghaltak, — mondá a német szomorúan.

A pápa fejére tette kezét s így szólt:

— Mi a neved o poveretto?

— Müller Ottó, — mondá a német.

Most már magyarunk felé fordult a szent atya:

— És neked vannak-e gyermekeid?

— Si, — felelte ez. (Igen)

— És mennyi? — kérdé ismét a pápa.

Barátunk zavart lett a Szent Péter helytartó-ja-
val szemben s kapkodva hebegte:

— Otto. (Nyolecz.)

A pápa erre megáldotta mind a nyolecz gyere-
két és tovább lépdelt.

Az esztergomi érsek hazafelé utaztukban sze-
mére veti földjének:

— Hát mért mondta nekem, hogy hat gyer-
meke van?

— Mert annyi van, eminenciás uram.

— Hát akkor a pápának mért mondott nyoleczat?

— Az ám. Igaz biz' a! Már el is feledkeztem.

Olyan zavarban voltam, hogy nem is képzelheti emi-
nenciád. A mint ő szentsége kérdezte, egy világért se jutott volna eszembe se a hatnak, se a nyolecznak az olasz neve, ha az a német öreg úr nem mondja, hogy ő „Otto”. Én csak aztán utána hadartam gé-
piesen, félig öntudatlanul.

Az érsek mosolygott s kevés vártatva odaszól
hozzá:

— És hisz maga, barátom, a pápai csalhatat-
anságban?

— Hogy ne hinnék!

— Akkor vonja le a consequentiákat!

* * *

Bezzeg, kénytelen is volt levonni. A vasútnál
Budán anyósa várta azzal a hirrel, hogy az asszony
nem jöhetett ki az indóházhoz, mert még gyenge
szegény. „Nem csoda az, édes fiam uram, két egész-
séges ikergyereket szült négy nap előtt.” (P. H.)

Tarka fecske. Különös természeti ritkaságot
látott a napokban egy kolozsvári lakos, ki Jász-Kun
megyében utazott. Ugyanis Tisza-Püspöki határán
kocsiját egy sereg fecske követte s a fecskék között
az egyiknek háta sűrűn fehér pettyes volt, holott tudva-
lőleg minden fecskének a hát-tollai sötét színűek.
A fecske specialitás nyugodtan volt társai között s
utasunk erősen bizonyítja, hogy a fecskemadarak nem
irigykedtek kollegájukra, mely körülbelül úgy ütött
el a többiektől, mint az emberek között a „gigerli”
a közönséges gavalléroktól.

Szent László-korabeli aranyok. A „Kolozsvár”
értesülése szerint Mezey János görögényi borvizes
székely Szász-Régenben ásás közben egy üstben
körülbelül 2000, szent-László korabeli aranypénzt ta-
lált. A szerencsés találó nem sokat gondolkozott a
fölött, hogy vajjon e kincsből mi illeti meg jogosan
a kinstárt és mi őt, hanem Maros-Vásárhelyt és
Borszákon áruba bocsátotta az aranypénzeket, még
pedig elég olcsón, átlag 3—3 frtjával darabját. Így
is meglehetősen összeg jutott számára a leletből és
rendes szokása szerint megrakva szekérét borvízzel,
csendesesen elindult a városok felé, árulni borszáki ví-
zét és maradék aranyait. Kolozsvárra azonban nála-
nál korábban érkezett a maros-vásárhelyi távirat, mely
értesítette Hutfles Károly kolozsvári váltó-üzletét,
hogy oly aranyakat fognak ide hozni beváltásra, me-
lyek nem egészen az átadó sajátjai. Így történhetett
az, hogy a jámbor székely, a mint Kolozsvárra be-
tette a lábát, legelsőbben is a rendőrséggel találko-
zott. Minden vonakodás nélkül követte a törvény em-
bereit. Mezeytől aztán elvették a maradék aranyakat,
melyeknek a száma már nem ment többre tiznél.
A többi árának egy része banknótában, a tüzőben
pihent, a másik része borvíz alakjában hűsölt az ár-

nyékos szekérben. Aranyakat és pénzeket elszedték
Mezeytől és intézkedések történtek arra is, hogy a
már eladott aranyakat visszaszerezzék.

Sapró és laut. A „brav’ général” volt táborá-
nak egyik legérdekesebb alakja — mint Párisból
írják — Clovis Hugues, ki nem mindennapi élet-
történettel dicsekedhetik. Először egy papnővédelmé-
be adták, tanították s ott nagyon szigorúan tartották —
a mi Hugues-nek nem igen tetszett. Elhatározta, hogy
megszökik s faképnél hagyva a semináriumot, rongyos
ruhában, üres zsebbel jutott el Marseillebe. Ott so-
káig keresett állást, de nem talált. Végre egy „kis
hirdetés”-ben olvassa, hogy: „egy szerkesztőség tisz-
togatására szolga kerestetik. Bővebbet stb.” Hugues
rögtön beállt és söpört szorgalmasan. Egyik nap a
szerkesztő egy hangzatos költeményt talált asztalán,
névalírással nélkül. Nyomdába adta, másnap megjelent
a vers a lapban és — „tout Marseille” tapsolt neki.
Másnap ismétlődött az eset. Így történt egy hétig
— mindig nagyobb hatással s a szerző nevét nem
tudta a közönség. Végre Hugues sem állhatta to-
vább, megmondta a szerkesztőnek, hogy ő írja azo-
kat a verseket. A szerkesztő megölelte s munkatár-
sává tette a sepregető poétát.

Öngyilkosság a mosdótálban. Angolországban
nemesak tilos, de egyszersmind büntetendő is az ön-
gyilkosság; de ez nem riasztja vissza az életuntakat.
Indge William például a London-hídról a Themsebe
ugrott, hogy végett vessen életének, de kifogták és
elcsukták a Holloway-fogházba. Itt aztán megesele-
kedte azt a bámulatos dolgot, hogy a mosdótálba
dugta arcát és ott tartotta, míg megfult. Ez aztán
angolosan volt megeselekedve.

Matuzsálemek faluja. Karancson (Baranyam.) e
hó 14-én halt meg egy Krausz Ábrahám nevű héber
vallású egyén 115 éves korában. Igazán Matuzsálem-
életet élt, dolgozni már évek óta nem birt, de ha-
láláig jól evett és ivott, sőt naponta képes volt gyer-
mekeivel pörölni, ha nem inyére való ételt és keve-
set szolgáltak ki neki; ilyenkor gyermekeit még az-
zal is vádolta, hogy „azért adnak neki oly keveset
enni, mert erővel és mindenáron azt akarják, hogy
„idő előtt” meghaljon.” Szerette az életet és sohase
hallották tőle, hogy a Jehovát kérte volna, hogy
szabadítsa meg annak terhétől. — Tudósítónk ezzel
kapcsolatban megemlíti, hogy a község egészséges le-
vegővel bír, hogy a község legöregebbjei sem emlé-
keznek arra, hogy ott valaha kolera, vagy egyéb jár-
ványos betegség uralkodott volna. Vannak is nagy
kort elért emberek válogatva 80, 90, 95 évesek és
igen jó egészségnak örvendenek. Halálozás nagy rit-
kán történik s ha megiesik, hogy egyik vagy másik
meghal, az bizonyosan 70—80, vagy 90 éves és vég-
elgyengülésben halt el.

Új foglalkozás. Estivallet Ágost párisi szatócs,
ki — mint annak idején említettük — akadémiai
tagságra aspirált és Augier Emil helyét akarta el-
foglalni, utóbb meggondolta a dolgot és most inkább
köztársasági elnök óhajta lenni. A „Figaro”-ban ol-
vassuk, hogy beküldte a szerkesztőségnek névjegyét
mely így szól:

Auguste Estivallet

Candidat à la Présidence de la République

Rue Devosge, 20 Dijon.

Van annyi reménye a megválasztásra, mint Boulan-
gernek.

Közzgazdaság.

Bőripar-kiállítás Budapesten. Minthogy a buda-
pesti kereskedelmi muzeumban rendezett bőripar-ki-
állítás f. é. szeptember hó utolsó napjaiban véget ér,
az érdekelt körök ismételten figyelmeztetnek, hogy
ne mulasszák el e kedvező alkalmat megragadva,
szakismereteiket ezen igen tanulságos szakkiállítás
beható tanulmányozása által gyarapítani. Felhívjuk az
illetőket, hogy a kiállítás meglátogatásával ne késleked-
jenek. A brassói kereskedelmi és iparkamara.

Italmerési adó. A m. kir. pénzügyminister úr
ő nagyméltósága idei 55.976. szám alatt kelt magas
rendelettel a pénzügyigazgatóságokat értesítette, hogy
miután az 1888. évi XXXV. t. cz. 17. §-a értelmé-
ben az adóköteles fél nyílt helyeken csak az általa
kimért vagy kicsinyben elárusított bor (bormust)
után tartozik italmerési adót fizetni, a borseprő, mely
fogyasztás céljaira, sem kimérés, sem kicsinyben
való elárusítás alá nem kerül, italmerési adótárgyat
nem képezhet. Egyúttal a pénzügyigazgatóságok uta-
sítottak, miszerint a havi leszámolásnál a beraktáro-
zott új bor mennyiségéből a forrás és borseprő kép-
ződés által tényleg előidézett apadást — mely azon-
ban a fehér bornál 10%, a vörösnál pedig 6%-ot

semmi esetre meg nem haladhat — adómentes le-
számításba hozzák. Ezen leszámításnak egy termés
után egyszersmindenkorra csupán egy ízben van helye
s a már lefejtett boroknál egyáltalában nem jöhet
alkalmazásba.

Hetivásár. A tegnapi hetivásár jónak volt
mondható.

A gabonapiacson az árak következőkép alakul-
tak: Buza 5-60 frt, rozs 3-30 frt, zab 2-30
frt, árpa 3-20 frt, kukorica 430 frt, lenese 7-50 frt.
paszuly 5— frt, asszusilva 8 frt, borsó 5 frt.

A baromfi-vásár árai a következők voltak: Csirke
drb.-ként 55 kr, liba darabja 1-20 frt, récze dara
bonként 50 kr, pulyka darabja — frt, malacz 1
frt 50 kr. Tojás 10 drb. 20 kr.

A husarak a lefolyt héten következőkép alakul-
tak: Sertéshus 44 kr, marhahus 40 kr, borjúhús
30-34 kr, zsir 64 kr, faggyu 23 kr, olvasztott faggyu
32 kr.

Vonatindulások. a) Budapest felé: vegyes-
vonat reg. 4 óra; gyorsvonat délután 2 óra 43 perc-
kor személyvonat este 10 óra 32 perczkor, b. Bu-
karest felé: személyvonat 5 óra 30 perczkor reg-
gel; gyorsvonat d. u. 2 óra 33 perczkor; vegyesvonat
9 ó. 48 perczkor d. e. **Vonatérkezések** a) Budape-
st felől: személyvonat reggel 5 óra 20 perczkor; gyors-
vonat d. u. 2 óra 23 perczkor; vegyes vonat este
10 óra 31 perczkor; b) Bukarest felől; gyors-
vonat d. u. 2 óra 13 perczkor; személyvonat 10 óra
5 perczkor este; vegyes vonat 5 óra 50 perczkor
délután; pénteken reggel 7 óra 23 perczkor külön-
vonat érkezik Predeálról.

Brassói piaci árak.

— Az első erdélyi bank jelentése. —

Brassó, 1890. szeptember hó 20-án.

Román papírpénz à 20 frank	8-85 vétel 8-89 eladás
" ezüstpénz à 20 "	8-80 " 8-85 "
Napoleon d'or (aranypénz) . .	8-97 " 8-92 "
Török lira	10-15 " 10-20 "
Arany	5-32 " 5-36 "
Orosz papírrubel	140.— " 142.— "

A szerkesztésért felelős:

Dr. Vajna Gábor.

Társszerkesztő:

Kis-Küküllőm. részéről: Gyöngyössi István (D.-Szt.-Márton)

Laptulajdonos: Harmath Lajos.

Kiadó: Alexi könyvnyomdája

H I R D E T M É N Y E K.

Egy gyógyszerész-segéd

oklevél nélkül,

ki a három országos nyelvet bírja, vala-
mint egy gyakornok is, folyó évi októ-
ber 1-én kellemes állomást találnak alól-
írott gyógyszer-tárában.

Ajánlatok szóval vagy írásban inté-
zendők (285) 3—3

Kelemen Ferencz

a „Fehér templom”-hoz címzett gyógy-
szertárának Brassóban (Erdély)

BIZTOS KERESÉT

egy minden körben könnyen el-
helyezhető cikk forgalomba hoz-
tala által. Hivatalnokoknak, ke-
reskedőknek és iparosoknak jelen-
tékeny mellékkeresetet kínál.

Ajánlatok „C. M.” jegy alatt
Goldberger A. V. hirdetési irodá-
jához Budapestre, Váci-utca
9. szám alá címezendők.

(278) 3-5

Dr. GUST,

fogorvos

rendel naponként 9—12 és 2—5 óráig (25) 18—*

Brassó, Almaszer 93. sz.

Foghuzás narcose alkalmazásával vagy a nélkül. Fogtö-
mések cementtel, ezüsttel és arannyal. Műfogak.

H I R D E T É S E K

fölvétetnek a kiadó-hivatalban.

Sz. 428.—1890.

(295) 3—3

Hirdetmény.

Brassó vármegye közigazgatási bizott-
sága az 1890. évi szeptember hó 10-én
kelt 474. sz. rendeletével a Brassó méh-
kerti utnak, valamint a Keresztényfalva-
Vidombák-höltövényi út a méhkeretek és
Vidombák község közötti szakaszának ki-
építését 8500 frt, illetve 3500 frt összeg
erejéig engedélyezte.

A fentemlített munkálatok foganatosí-
tásának biztosítáa céljából az 1890. évi
szeptember hó 26-ik napjának délelőtti
10 órájára a Brassó vármegyei m. kir.
államépítészeti hivatal helyiségében tar-
tandó zárt ajánlati versenytárgyalás hir-
dettetik.

A versenyezni óhajtok felhivatnak,
hogy a fentebbi munkálatok végrehajtá-
sának elvállalására vonatkozó, az enge-
délyezett költség után számítandó, s a
részletes felételekben előírt 5%-nyi bá-
natpénzzel ellátott zárt ajánlataikat a
kitűzött nap d. e. 9 órájáig a nevezett

hivatalhoz annyiival inkább igyekezzenek
beadni, mivel a későbbben érkezettek fi-
gyelembe nem fognak vétetni.

A szóban forgó munkálatra vonatkozó
művelet s részletes föltételek a nevezett
magy. kir. államépítészeti hivatalnál, a
rendes hivatalos órákban, naponként meg-
tekinthetők, valamint az árlejtési fe té-
telek is. Ezen két útvonal kiépítésének
elvállalása céljából külön-külön ajánlat
is tehető.

Brassó, 1890. szeptember 13.

Brassómegyei m. kir. építészeti
hivatal.

EGY OKLEVELES ÓVONÓ

(német) hajlandó szabad óráiban
egy vagy több család gyerme-
keivel foglalkozni. — Bővebb fel-
világosítás: Árvaház-utca 33. sz.

(294) 3—3

A legnépszerűbb és
a legelterjedtebb
magyar napilap.

X-ik évfolyam.

A legnépszerűbb és
a legelterjedtebb
magyar napilap.

BUDAPESTI HIRLAP

Szerkesztők és laptulajdonosok: (296) 1—3

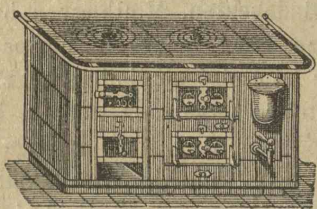
Csukási József és Rákosi Jenő.

A „Budapesti Hírlap”-nak a hazai művelt olvasókö-
zönség vetette meg alapját. A lap eleitől fogva megértette a
magyar közönség szellemét, minden pártérdek mellőzésével
küzdött nemzetünk- és fajunkért, ez egyetlen jelszóval: **MA-
GYARSÁG!** Viszont az ország legkiválóbb intelligenciája is
azonosította magát a lappal, felkarolva azt oly módon, mely
páratlan a magyar újságírás történetében. A hazai sajtóban
máig a legfényesebb eredményt a „Budapesti Hírlap” érte
el; legnépszerűbb, legelterjedtebb lapja az országnak.

A „Budapesti Hírlap” politikai cikkeinek iránya, mint
eddig, úgy ezentúl is mindenkor nemzeti és pártérdekektől független.
Politikai hírei széleskörű összeköttetések alapján a legmegbízhatóbb
forrásokból származnak. Az országgyűlési tudósításokat a gyorsírói jegy-
zetek alapján szerkesztik. Magyarország politikai és közléte felől táv-
irati értesülésekkel látnak el rendes levelezők, minőkkel minden város-
ban, sőt nagyobb községben is bír a lap. A „Budapesti Hírlap”
távírási tudósításai manap már teljesen egy fokon állanak
a világsajtó legjobban szervezett hírszolgálatával. A „Buda-
pesti Hírlap” tárczarovata a lapnak egyik erőssége és mindig gon-
dot fordít rá, hogy megmaradjon előkelő színvonalán. **A napi rova-
tokat** kitűnő zurnaliszták szerkesztik s a helyi értesülés ismert leg-
ügyesebb tudósítókra van bízva. **Rendőrségi és törvényszéki ro-
vatai** külön-külön szerkesztői a főváros sötét eseményeit is mindig oly
hangon tárgyalják, hogy a „Budapesti Hírlap” helyet foglalhat minden
család asztalán. **A közgazdasági rovatban** a magyar gazda, bir-
tokos, iparos, kereskedő megtalálja mindazt, a mi tájékozásra szükséges.
A regénycsarnokban csak kiváló írók legujabb műveit közli.

Az előfizetés föltételei: Egész évre 14 frt, félre 7 frt
negyedévre 3 frt 50 kr, egy hóra 1 frt 20 kr. Az előfizetések
vidékről legcélszerűbben postautalvánnyal eszközölhetők,
következő cím alatt:

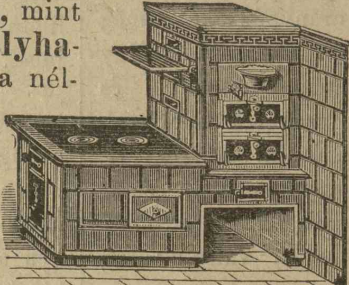
**A „Budapesti Hírlap” kiadóhivatalának, IV.
kerület, Kalap-utca 16. szám**

Az őszi idényre!

ajánlom a t. cz. közönségnek saját leg-
jobbnek elismert és solid asztal- és
állványos takaréktűzhelyeimet,
ugy falazva, mint

hordozhatókat is kályha-
csempé berakattal vagy a nél-
kül, melyeket minden nagy-
ságban 100 darabon felül
készben raktáron tartok.

Átveszek ócska takaréktűz-
helyeket is cserében újakért.

(286) 3—10

Tisztelettel

Widmann Alfred,

lakatosmester és takaréktűzhely-
specialista.

Brassó, Vár-utca 51. (régi 300.) sz.